

Aarrække, men saa bredte Bevægelsen sig længere ned mellem Gaardmændene, som ogsaa vilde have deres Sammenslutning. Denne sidste Bevægelse var i Begyndelsen ret skarpt rettet mod de bestaaende Landboforeninger, men det varede ikke længe, inden de større og mindre Landbrugere til Held for Landbruget i sin Helhed fandt hinanden og forsøgte at arbejde sammen i Fred og Ro. Der var i forrige Aarhundrede den samme Misfornøjelse med Landboforeningerne, som der for Tiden kan være hos enkelte af Husmændene, og som det ærede Medlem er saa uendelig glad over, fordi han tror, at han der kan fiske i rørte Vande. Men det vil gaa Husmændene, som det gik Gaardmændene, de ville forstaa, at et Samarbejde mellem Landboerne i det hele er nødvendigt. Husmændene ville se, at de kunne naa meget ved en Sammenslutning med Gaardmændene, at de kunne lære meget af Gaardmændene, at de kunne have stor Fordel ved at arbejde sammen med dem, og de ville hurtigt lære, at skulle de arbejde alene for sig selv uden væsentlig Støtte fra andre — undtagen altsaa fra det ærede Medlem og fra det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) —, vil deres Arbejde ikke blive til Gavn og Velsignelse for dem. Det er nu en Gang saa Verdens Gang, at naar der kommer noget nyt frem, kan det begynde som Modvillie mod det bestaaende, men det er dog heldigvis ogsaa saaledes med os Mennesker, at selv om der er en saadan Modvillie til Stede, forstaa vi ret jævnlig at lempe os efter hinanden, at finde hinanden, og vi forstaa ogsaa, at det er vor Pligt at arbejde sammen. Det forstaa de aller fleste af os, om end jeg ganske vist maa indrømme, at jeg ikke tror, det ærede Medlem forstaa det. Han mener snarere, at for at der kan komme noget rigtig godt ud af Forholdene paa Landet, er det nødvendigt, at Husmændene vigles op mod Gaardmændene, at der skabes en Strid og en Kamp mellem Gaardmænd og Husmænd, som muligt kan skaffe det ærede Medlem og hans Partifæller nogle Medlemmer i deres Foreninger, men som saa sandt ikke vil blive til Lykke for Landet og Folket i det hele.

Efter at jeg nu har haft Lejlighed til

at udvikle, hvorledes Forholdene efter mit Syn bør være, vil jeg rette en Anmodning til det ærede Medlem. Det er den, at naar han vil citere, hvad andre har sagt, skal han citere rigtigt. (*K. M. Klausen*: Det har jeg gjort.) Nej, det har det ærede Medlem ikke gjort. (*K. M. Klausen*: Det er urigtigt, hvad De der siger!) Nej, det ærede Medlem har udeladt, hvad det egentlig kom an paa. (*K. M. Klausen*: Jeg kan da ikke læse en hel Tale op!)

Formanden: Jeg maa anmode Medlemmerne om ikke at afbryde Taleren.

Ludvig Reventlow: Det ærede Medlem sagde, at mine Udtalelser gik ud paa et Angreb paa Husmandsforeningerne, og samtlige ærede Medlemmer ville dog sikkert, efter nu at have hørt, hvad jeg sagde — naturligvis med Undtagelse af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds — indrømme, at mine Udtalelser gik ud paa et Forsvar for Landboforeningerne mod de Angreb, det ærede Medlem havde rettet paa dem og deres Bestyrelse, og at mine Udtalelser gik ud paa netop at vise Imødekommen mod Husmændene. Jeg udtalte min Glæde over Husmandsbevægelsen, udtalte min Beredvillighed til at arbejde sammen med Husmændene. Det ærede Medlem skulde have sagt, at mine Udtalelser vare et Svar til ham i Anledning af hans Angreb paa Landboforeningerne — et Angreb, der var af en saadan Natur, at hvis det fremkommer igen, vil jeg besvare det med den samme Energi, som jeg den Gang anvendte i mit Svar, og jeg havde nær sagt: med den samme Foragt, som jeg den Gang følte (*K. M. Klausen*: Huha, er det saa voldsomt?) Ja, det er saa voldsomt, fordi det ærede Medlem den Gang beskyldte Landboforeningerne for at bruge Penge, som ikke vare bevilgede til det Formaal, til Husmændene.

Formanden: Det er ikke heldigt at bruge for stærke Udtryk.

Ludvig Reventlow: Jeg skal være varsom. (*K. M. Klausen*: Nu var der en, der citerede falsk.) Nej, det gjorde jeg ikke.